

821.111(73)

М 75

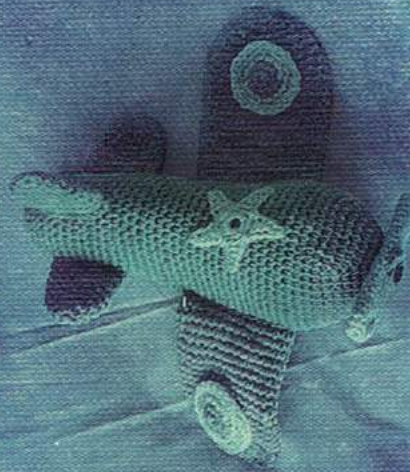
Перекладено словами світу

Найкраща книжка року
Kirkus і New York Public Library

Бестселер The New York Times

Еймі Моллой

ІДЕАЛЬНА МАТИ

Ця книга у бібліотеці завдяки UK
UKRAINIAN
LIBRARY
INSTITUTE
book-institute.org.ua

УДК 821.111(73)
М75

Серія «Художня література»

Перекладено за виданням:
Molloy, Aimee. *The Perfect Mother* / Aimee Molloy. —
New York : HarperCollins Publishers, 2018. — 336 р.

Переклад з англійської *Тетяни Іванової*

Дизайнер обкладинки *Світлана Кривошеї*

Моллой Е.

М75 Ідеальна мати / Еймі Моллой ; пер. з англ. Т. Іванової. —
Х. : Віват, 2020. — 336 с. — (Серія «Художня література»,
ISBN 978-966-942-826-4).

ISBN 978-966-942-974-2 (укр.)

ISBN 978-0-06-269679-3 (англ.)

У психологічному романі порушено проблеми сучасного материнства. У центрі уваги — долі жінок, які називають себе «травневими матусями»: їхні малюки народилися саме цього місяця. Двічі на тиждень подружки збираються в парку й діляться своїми страхами та радощами. Одного вечора, поки діти перебувають із нянями, товариство зустрічається в місцевому барі, але щось іде не так: немовля матері-одиначки Вінні викрадають із будинку. Поліція ставить тривожні запитання, і приватне життя молодої жінки стає принадою для ЗМІ. Висловлюючи свій погляд на те, якою має бути ідеальна мати, авторка наголошує, що сучасні жінки можуть відкинути нав'язані їм шаблони.

УДК 821.111(73)

ISBN 978-966-942-826-4 (серія)

ISBN 978-966-942-974-2 (укр.)

ISBN 978-0-06-269679-3 (англ.)

© Aimee Molloy, 2018

© ТОВ «Видавництво «Віват»», ви-
дання українською мовою, 2020

ПРОЛОГ

День матері. 14 травня

Джошуа.

Я прокидаюся, мене лихоманить. Небо у вікні наді мною пульсує дощем; я мацаю простирadlo і згадую, що я сама. Заплющую очі і знову занурююся в сон, допоки не прокидаюся від раптового гострого болю. Відтоді як він пішов, я щоранку прокидаюся, відчуваючись хворою, та сьогодні я одразу розумію, що це щось інше.

Щось не те.

Ходити боляче, але я сповзаю з ліжка й важко ступаю на підлогу, колючу від пилу та піску. У вітальні я знаходжу свій телефон, але не знаю, кому зателефонувати. Він — єдиний, із ким мені хочеться говорити. Мені треба повідомити йому, що зі мною щось діється, і почути від нього, що все буде гаразд. Мені треба сказати йому, просто ще раз нагадати, що я його кохаю.

Але він не відповідає. Або, ще гірше, відповідає і кричатиме в телефон, що його терпець урвався і що коли я бодай іще раз його наберу, то він...

Біль хапає мене за попереk так сильно, що я ледве дихаю. Я чекаю, доки він мине, чекаю полегшення, яке мені обіцяли, але воно не настає. Усе зовсім не так, як у книжках, і зовсім не схоже на те, що радив мені лікар. Він казав, що все має відбуватися поступово. І що я сама знатиму, що робити. Я мала розраховувати час. Сидіти на м'ячі для йоги, який купила на розпродажу. Залишатися вдома до останнього, аби уникнути апаратів і ліків. Усього того, що роблять у лікарнях, щоб дитина народилася раніше, навіть якщо до того ще не готовий.

Я не готова. До дати моїх пологів іще два тижні, і я не готова.

Я фокусуюся на телефоні. І набираю не його номер, а її — доули¹, пірсингової жінки на ім'я Олбані, яку я бачила лише двічі в житті.

«Я приймаю пологи й не можу зараз відповісти на ваш дзвінок. Якщо ви...» Я повзу зі своїм ноутбуком до ванної й сідаю на холодні кахлі, поклавши вологий рушник собі на шию, а тоненький комп'ютер — на випнутий обрис свого сина. Я відкриваю імейл і починаю писати їм, Травневим мамам.

Я розмірковую, чи це нормально. Мої руки тремтять, коли я друкую. Мене нудить. Я відчуваю сильний біль. Це відбувається занадто швидко.

Вони не відгукнуться. Вони пішли на вечерю, вони їдять щось зі спеціями, щоб прискорити свої пологи, вони відпивають по ковточку пива із кухлів своїх чоловіків, насолоджуються тихим вечором удвох, на що невдовзі годі буде сподіватися, — про це нас попереджали досвідчені матері. Вони не побачать мого листа до самого ранку.

Моя пошта відгукується одразу ж. Мила Френсі.

«Починається! — пише вона. — Рахуй інтервал між переїмами, і нехай твій чоловік постійно розмірено тисне на твій поперек».

«Як там у тебе? — пише Нелл. — Минуло двадцять хвилин. Досі відчуваєш?»

Я лежу на одному боці. Друкувати мені важко.

«Так».

Раптом кімнату заступила темрява, а коли я — за десять хвилин, а може, за годину по тому, не знаю — розплющую очі, відчуваю лише, як тягнеться біль від гулі на потилиці. Я знову переповзаю до вітальні, і весь цей час чую звук, звіряче завивання, але не одразу розумію, що вию я.

¹ Доула (з англ. *doula*) — повитуха, яка допомагає породіллі підготуватися до пологів удома і власне під час пологів. (Тут і далі прим. ред., якщо не зазначено інше.)

Джошуа.

Я дістаюся дивана й падаю на подушки. Тягнуся рукою проміж ніг. Кров.

Я натягну тоненький дощовик на нічну сорочку і якимось чином спускаюся сходами.

Чому я не склала сумку заздалегідь? Травневі мами стільки писали про те, що треба покласти в сумку, яку беруть із собою, а моя залишилася в шафі, у спальні, порожня. У ній нема ні айпода із медитативною музикою в ньому, ні кокосової води чи м'ятної олії, якщо раптом підступить нудота. Нема навіть роздрукованого плану моїх пологів. Заколисую свій живіт під тьмяним вуличним ліхтарем, поки не прибуває таксі та я не вмоцнююся на холодному задньому сидінні, намагаючись не помічати стривоженого виразу на обличчі водія.

Я забула речі, які купила для немовляти, — вони б знадобилися, коли повертатимуся додому.

У лікарні хтось відправляє мене на шостий поверх, де мене просять зачекати в приймальні.

— Будь ласка, — нарешті звертаюся я до жінки за столиком. — Мене лихоманить і паморочиться в голові. Ви не могли б покликати мого лікаря?

Сьогодні не його зміна. Приходить інша жінка, якої я ніколи не бачила. Я сідаю, і мені стає страшно, а потім з мене на зелений пластиковий стілець починає литися рідина, що пахне землею, зовсім як на задвірку в мамі, де я, коли мені було шість років, викопувала черв'яків.

Я виходжу в коридор, сповнена рішучості продовжувати ходити, триматися прямо й уявляти знову і знову, яким було його обличчя, коли я йому сказала, що вагітна. Він злився, він безкінечно повторював, що я його обдурила. Він вимагав, щоб я позбулася дитини. Бо це все зруйнує.

Мій шлюб. Мою репутацію. Ти не можеш зі мною так вчинити. Я тобі не дозволю.

Я не сказала йому, що вже бачила миготіння зеленої лінії пульсу, що чула з колонки під стелею ритмічне биття серця,

схоже на звуки розкрученої скакалки. Я не сказала йому, що ніколи й нічого у світі я не хотіла так, як цю дитину.

Сильні руки підіймають мене з підлоги. Грейс. Так написано на її бейджику. Грейс веде мене до палати, обхопивши за талію, і каже, щоб я прилягла. Я пручаюся. Я не хочу лягати в ліжко. Я хочу знати, що з дитиною все гаразд. Я хочу, щоб біль минув.

— Зробіть мені епідуральну¹, — кажу я.

— Мені шкода, — каже Грейс, — але вже надто пізно.

Я стискаю її руки, зашкарублі від надто великої кількості мила й хлорованої води.

— Ні, будь ласка. Надто пізно?

— Для епідуральної.

Мені здається, я чую із коридору кроки, які наближаються до моєї палати.

Мені здається, я чую, як він мене кличе.

Я слухаюся й лягаю. Це він. Це Джошуа, він кличе мене з п'ятьми. Лікарка вже тут. Вона озивається до мене, вони чимось обмотують мій біцепс, легко ковзають голкою під мою шкіру на згині руки — плавно, ніби ковзанами по льоду. Вони питають, хто приїхав зі мною, де мій чоловік. Кімната обертається довкола мене, і я відчуваю запах. Запах рідини, що витікає з мене. Запах землі, вологої землі. Мої кістки розпирає ізсередини. Я палаю мов у вогні. Так не повинно бути.

Я відчуваю тиск. Я відчуваю жар. Я відчуваю, як від мого тіла, відокремлюючись, відривається моє дитя.

Я заплющую очі.

Я тужуся.

¹ Епідуральна анестезія — один із методів знеболення в пологах.

РОЗДІЛ 1

Чотирнадцять місяців по тому

КОМУ: Травневим мамам

ВІД: Ваших друзів у Віллідж

ДАТА: 4 липня

ТЕМА: Сьогоднішня порада

ВАШ МАЛЮК: ЧОТИРНАДЦЯТЬ МІСЯЦІВ

Сьогоднішня порада на честь свята, і стосується вона незалежності. Чи помічали ви, що ваш колись безстрашний малюк раптом лякається всього, що довкола нього, коли ви зникаєте з його поля зору? Сусідський милий собака перетворюється на жахливого хижака. Тінь на стелі стає привидам без рук. Це нормально, що ваш малюк починає відчувати небезпеку цього світу, і тепер це ваша робота — допомогти йому подолати ці страхи, дати йому зрозуміти, що він у безпеці, що навіть коли вас не видно, то мама, попри все, завжди буде поруч, щоб захистити його.

Як швидко плине час.

Принаймні так завжди кажуть нам люди, незнайомі, руки яких торкаються наших животів, кажуть нам, що ми повинні насолоджуватися цим часом. Кажуть, що не встигнемо й оком змигнути, як усе скінчиться. Не зоглядишся, як вони вже почнуть ходити, заговорять, а потім покинуть нас.

Минуло чотириста одинадцять днів, але я не можу сказати, що цей час сплинув швидко. Я намагалася уявити, що б сказав доктор Ейч.